

*Yeminimi
Bozana Kadar*

Julianne MacLean

**Çeviri
Ülker Uyanık**

epsilon®

Sürgüne gönderildi ve adı unutuldu. Ama çok yakında
geri dönecek. Uyuyan aslan uyanacak ve o zaman
MacEwen'lar kükremesini duyacaklar.

Kehanet, 3 Mart 1718
Batı İskoçya Adaları

BÖLÜM 1

Kinloch Şatosu, Kuzey İskoçya Dağları, Temmuz 1718

Kuşatma başlamadan birkaç dakika önce rüyasından sıçrayarak uyandı.

Gwendolen MacEwen nefesini tutarak doğruldu, başını pencereye çevirdi. Sadece bir rüyaydı, dedi kendi kendine soluklarını düzene sokmaya çalışırken. Daha sonra bu olayı bir önsezi olarak adlandıracaktı ama şu anda, yüreğindeki bu dehşetin uykusundaki huzursuzluktan kaynaklandığından emindi.

Uyku sersemliğiyle boğuşarak yorganı bir kenara itti ve yataktan kalkıp sabahlığına uzandı. Şafak vaktinin serinliğinde iyice sarınarak pencereye yaklaştı. Ufuktan yükselen soluk ışıkla yeni yeni aydınlanıyordu camlar.

Yeni bir gün başlamıştı. Sonunda... Gözlerini kapadı, kardeşi Murdoch'un seyahatten sağ salim dönmesi için sessizce içinden dua etti. MacEwen'ların liderlerine ihtiyaçları vardı, eğer bir an önce dönüp doğuştan sahip olduğu haklarına sahip çıkmazsa bir başkası gelip elinden alacaktı. Köyde hoşnutsuzluk söylentileri başlamıştı bile.

Kendi hizmetçisinden duymuştu. Ona da köydeki meyhanenin sahibiyile evli olan kız kardeşi söylemişti. Şimdi de gördüğü bu rüya...

Aniden avludan bir boru sesi yükseldi.

Sabahın bu saatinde, bütün şato uykudayken böyle gürültülere alışık olmayan Gwendolen pencerenin önünden çekildi. Neler oluyordu Tanrı aşkına?

Boru sesi ikinci kez duyuldu. Sonra üçüncüsü geldi.

Bu işaretin ne anlama geldiğini iyi bildiği için birden paniğe kapıldı. Çatıdaki kuleden geliyordu ses ve kesinlikle bir tehlikeyi haber veriyordu.

Gwendolen kapıya koştu, ardına kadar açarak dışarı çıktı. Kulenin merdivenlerine yöneldi.

“Neler oluyor?” diye sordu sabahın ayazında nöbet tutan askere. Adamın soğuktan nefesinin buharlaştığını görebiliyordu. Eliyle işaret ederek, “Şuraya bakın Miss Gwendolen!” dedi.

Gwendolen ayaklarının ucunda yükseldi, kale duvarlarına dayanarak alacakaranlıkta ovada hareket eden gölgeleri seçebilmek için gözlerini kısarak aşağı baktı.

Ormandan çıkıp ovaya doğru yürüyen, kimi atlı kimi yayalardan oluşan bir öncü gruptu.

“Kaç kişiler?” diye sordu.

“En azından iki yüz,” diye cevapladı asker. “Daha fazla da olabilir.”

Gwendolen duvardan uzaklaştı ve soğukkanlılıkla sordu: “Ne kadar vaktimiz var?”

“En fazla beş dakika.”

Gwendolen arkasını döndü, merdivenleri koşarak çıkan eli tüfekli bir askerle göz göze geldi. Asker panik için-

de önünde hazır ola geçti. “Nereden çıktıkları belli değil,” diye açıkladı. “Ama şurası kesin, çok kötü durumdayız Leydi MacEwen, bir an önce buradan kaçmalısınız. Çok geç olmadan.”

Gwendolen’in tepesi attı birden. İki adım atıp adamın yakasını iki eliyle kavradı. “Ne dedin sen? Hadi bir daha tekrar et de kafanı vurdurayım.” Öteki askere döndü. “Git kâhyayı kaldır, hemen!”

“Ama-”

“Dediğimi yap, şimdi!”

Başlarında liderleri yoktu. Babası ölmüştü. Şu anda savaş konusunda tek yetkili, şatoda bile yaşamayan, babasının ölümünden sonra her gecesini dışarıda, köyde geçiren sarhoş herifin tekiydi. Erkek kardeşi anakaradan dönmemişti henüz. Ellerinde sadece kâhyaları Gordon MacEwen vardı. Adam rakamlar ve hesaplar konusunda çok iyiydi ama savaş konusunda hiçbir bilgisi yoktu.

“Silahın dolu mu?” diye sordu Gwendolen panik içinde askere. “Yeterli barutun var mı?”

“Evet!”

“Tamam o zaman, hemen mevzilen ve ana kapıyı koru.”

Gwendolen aşağıdaki ön avluyu dikkatle incelerken asker telaşla yerini aldı. Şato halkı nihayet avluda toplanabilmişti. Meşaleler yakılmış, herkes bir ağızdan şaşkınlık içinde bağırıyordu.

“MacEwen’lar beni dinleyin!” diye bağırdı Gwendolen. “Doğudan bir ordu yaklaşmakta. Kısa süre sonra saldırıya geçeceklerdir. Hemen silahlanın ve savaş durumuna geçin!”

Birden derin bir sessizlik oldu, bütün gözler ona çevrildi. Gwendolen o an hâlâ geceliğiyle olduğunu fark etti.

“Sen, oradaki!” Bir delikanlıyı işaret etti. “Kendine bir kılıç bul. Bütün kadın ve çocukları topla. Hepsini kiliseye götür, kapıları arkadan sürgüle ve savaş bitene kadar orada kalın.”

Delikanlı cesaretle başını salladı ve cephaneliğe doğru hızla koştu.

“Gelenler MacDonald’lar!” diye bağırdı bir nöbetçi karşı kuleden. Douglas MacEwen’dı seslenen. İyi bir dost, usta bir askerdi.

Gwendolen sabahlığının eteklerini toplayarak adama doğru koştu. “Emin misin?”

“Evet, şuraya bakın.” Sabah çiyi ve pusunun altında titreşen ovayı işaret ediyordu. “Ellerinde Aslan Angus bayrağı var.”

Gwendolen, Kinloch’un eski sahibi, MacDonald’ların eski liderinin reddedilmiş oğlu Angus MacDonald hakkında birçok hikâye duymuştu. Jakobit bir hain olduğu için kral, Gwendolen’in babasını ‘Ateş ve Kılıç’ nişanıyla onurlandırarak şatoyu Krallığın hizmetine sunmasını sağlamıştı.

Angus’un korkunç İskoçya Kasabı (bütün İngiliz ordusunu efsanevi baltasıyla doğrayan hain bir Jakobit) olduğuna dair söylentiler vardı.

Kimilerine göre de bazı gizli, ağza alınamayacak suçları yüzünden kendi öz babası tarafından kuzeye sürülmüş alçak bir haindi.

Her iki durumda da korkunç, acımasız bir savaşçı; savaş alanlarında hızlı ve vahşi biri olarak tanınıyordu. Hatta bazıları kimsenin onu yenemeyeceğini öne sürüyorlardı.

En azından bu kısmı doğrudu. Usta bir savaşçı oldu-

ğu ve kadınlara karşı da savaşçılara olduğu kadar acımasız davrandığı bir gerçektir.

“Bu da nesi Tanrı aşkına?” diye sordu Gwendolen surlardan aşağı bakarken. Yüreği uğursuz bir önseziyle sıkışıyordu.

Douglas sisin içindekileri daha iyi görebilmek için uzandı, sonra birden sapsarı oldu. “Bu bir mancınık ve atların çektiği de bir koçbaşı.”

Gwendolen yaklaşanların ağır, gök gürültüsü gibi ayak seslerini duyabiliyordu. Kalbi göğüs kafesinin içinde deli gibi atıyordu.

“Ben dönene kadar buradan sen sorumlusun,” dedi. “Kapıyı koruyacaksın. Ne pahasına olursa olsun Douglas.”

Douglas sessizce başını salladı. Gwendolen cesaret vermek için kolunu okşadı, sonra kulenin merdivenlerine yöneldi. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısında idi. Hizmetçisi yatağın yanında kaygıyla bekliyordu.

Gwendolen hiç duraksamadan konuştu. “Saldırıya uğradık,” dedi. “Fazla vaktimiz yok. Çocukların ve kadınların toparlanmasına yardım et. Herkesi kiliseye götür ve ortalık sakinleşene kadar orada kalın.”

“Emredersiniz Leydi MacEwen,” dedi ve hızla odadan çıktı.

Kapıyı arkasından kapatan Gwendolen geceliğini yırtarak çıkardı, yere fırlattı. Giyecek bir şeyler bulmak için gardırobuna yaklaştı.

Tam o sırada kapısı şiddetle vurulmaya başladı.

“Gwendolen! Gwendolen! Uyanık mısınız?”

Olduğu yerde kaldı bir an. Ah, hâlâ rüya görüyor ol-
saydı.

“İçeri gel anne. Saldırıya uğradık.”

“Emin misin?” Onora sanki baloya gidiyormuş gibi giyinmişti. Uzun dalgalı saçları alelacele fakat yine de şık bir topuzla toplanmıştı. Mavi ve beyaz renkli yeni bir gece elbisesi giyiyordu. “Boruyu duydum ama yanlış alarm olduğunu sandım.”

“Değil,” dedi Gwendolen. Gardırobuna döndü, rastgele seçtiği bir eteği başından aşağı geçirdi. “Biz burada konuşurken MacDonald’lar kapıları zorlamaya başlamışlardır. Fazla vaktimiz yok. Mancınık ile dev bir koçbaşı getiriyorlar.”

Onora odaya süzüldü ve kapıyı arkasından kapattı. “Ne kadar çağ dışı. Sanki orta çağdaymışız gibi.”

“Gerçekten öyle. Başlarında Aslan Angus var.” Gwendolen annesine kısa bir an baktıktan sonra ayakkabalarını aramaya koyuldu.

“Aslan Angus mu? MacDonald’ların liderinin reddettiği oğlu mu? Ah, Tanrı yardımcımız olsun. Eğer kazanırsa ikimizi de öldürür.”

“Benim yanımda böyle şeyler söyleme anne,” diye cevap verdi Gwendolen. “Daha şato duvarlarını geçemediler. Onları dışarıda tutacak gücümüz hâlâ var.”

Sonuçta burası güçlü ve muhteşem Kinloch Şatosu’ydu. Etrafını çeviren duvarların kalınlığı iki metre, yüksekliği ise on sekiz metreydi. Ancak bir kuş kulelere ve mazgallara erişebilirdi. Şatoyu su dolu bir hendek çevreliyor, giriş kapısı ise kaldırılabilen bir asma köprü ve kalın demir parmaklıklarla korunuyordu. MacDonald’lar böyle bir savunmayı nasıl aşabilirdi?

Erkek kardeşini şiddetle özledi birden. Neden burada

değildi sanki? Babasının ölümünü duyar duymaz buraya gelmeliydi. Neden bu kadar zamandır uzaktaydı, neden ailesini lidersiz bırakmıştı?

Annesi odayı adımlamaya başladı. “MacEwen’lar için bu şatoyu talep ettiğinde babana o Jakobit takımının bütün üyelerini teker teker sürgüne göndermesini söylemişim, dinledi mi? Hayır. Merhametli ve hoşgörülü olmakta ısrar etti, bak şimdi ne haldeyiz.”

Gwendolen korsajını giydi, annesi bağcıklarını sıkarak bağlamaya başladı. “Ben öyle düşünmüyorum. Burada, babamın koruması altında kalmayı seçen MacDonal’d’lar iki yıldır barış içinde ve babama kesinlikle sadık olarak yaşıyorlar. Babama hayran hepsi. Bu onların işi olamaz.”

“Köydeki çirkin dedikoduları duymadın mı? Kiralardan şikâyetçilermiş. Ya arı kovanları hakkındaki saçma söylentiler?”

“Duydum,” dedi Gwendolen, saçlarını arkada sade bir deri ipe toplarken. “Ama bu konuşanlar küçük bir topluluk. O da başımızda anlaşmazlıkları halledecek bir liderimiz olmadığı içindir. Murdoch döndüğünde her şeyin düzeleceğine eminim ben. Ayrıca, kalmayı seçenler asla Jakobitleri desteklemiyor. Hiçbiri yeni bir isyanın içinde olmak istemiyor. Kinloch, Hanover yanlısı bir malikâne-dir.” Dizlerinin üzerine çöküp yatağın altındaki sandığa uzandı. Dışarı çekerken sandık döşemeyi çizdi.

“Haklısın. Bence de onların işi değil,” dedi Onora. “Hepsi çiftçi ve tarım işçisi. İki yıl önce baban buraların sahibi ilan edildiğinde kendisine bağlılık yemini etmeyen savaşçıların intikam için yaptıkları bir saldırı bu. Şu an yaşadığımız bu işte. Bir zamanlar kendilerinin olanları geri almak için döneceklerini öngörmeliydik.”

Gwendolen sandığı açıp içinden küçük bir kılıç çıkardı, sonra ayağa kalkıp beline taktı. “Kinloch onların değil artık,” diye hatırlattı annesine. “Kralın emriyle MacEwen’lara ait. Aksini iddia etmek İngiltere’ye ihanettir, yasalara karşı gelmektir. Ben eminim, Kral bu güçlü İskoç kalesinin düşmanlarının eline geçmesine asla izin vermeyecektir. Çok yakında yardım gelecektir, buna inanıyorum.”

Annesi başını iki yana salladı. “Çok safsın Gwendolen. Kimse yardıma gelmeyecek, gelse bile o vahşi asi Angus Macdonald çoktan boğazlarımızı kesmiş olacak.”

“Kinloch asla onların eline düşmeyecek,” diye üsteledi Gwendolen. “Savaşacağız ve Tanrı’nın da yardımıyla kazanacağız.”

Onora yüzünde acı dolu bir alayla kızının arkasından kapıya doğru yürüdü. “Aptal olma. Sayımız çok az, üstelik başımızda liderimiz bile yok. Teslim olmak ve merhamet dilemek zorunda kalacağız. Bu da bir işe yaramayacaktır eminim. Çünkü sonuçta sen, bu şatoyu zapt edip liderlerini öldüren adamın kızı, ben de karısıyım. Dediklerimi unutma, Aslan Angus’un ilk işi bizim üzerimizden intikamını almak olacaktır.”

Gwendolen daha fazla dinlemeyecekti annesini. Hızla odadan koridora çıktı, belindeki kılıcını sıkladı. “Cephaneliğe gidiyorum şimdi. Tüfek ve barut alacağım,” diye açıkladı. “Sonra da surlara gidip Kral adına sahip olduğumuz toprakları savunmak için savaşacağım. Babamın en büyük başarısının onunla birlikte yok olmasına izin vermeyeceğim.”

“Aklını mı kaçırdın sen?” Onora merdivenlere doğru giden kızının arkasından koştu. “Sen bir kadınsın! Onlarla

savaşamazsın! Burada kalmalısın. Burası güvenli. Hayatlarımızın kurtulması için dua edelim. O iğrenç MacDonald'lar yatak odanın kapısına dayandığında onlarla uzlaşmanın yollarını arayalım.”

Gwendolen durakladı. “Sen burada kalıp dua edebilirsin anne. Ama ben hiçbir şey yapmadan burada oturup boğazımı kesmelerini bekleyemem. Eğer bugün öleceksem ölürüm ama bu hayattan asla savaşmadan ayrılmayacağım.” Merdivenlerden inmeye başladı. “Eğer şans yüzüme gülerse Angus MacDonald'ı o kara yüreğinden vurabilirim. Asıl bunun için dua et sen.”

Gwendolen mazgallara ulaşır aşağıdaki asma köprüünün üstündeki saldırganlara nişan aldığı zaman demir başlıklı koca koçbaşı, şatonun ağır meşe kapısını parçalamaya başlamıştı bile. Kale duvarları ayaklarının altında sarsılıyordu. Bir saniye durup olanları sindirmeye çalıştı.

Savaşın korkunç gerçekliği bir tokat gibi yüzüne çarptı. Sonra birden sersemledi. Korkunç bir gürültü ve kargaşa cehennemine bakıyordu artık. Dondu kaldı. Kendi adamları çılgın gibi birbirlerine bağırıp duruyorlardı. Barut kokusu ve dumanı ciğerlerini yakıyor, gözlerini yaşartıyordu. Yanı başında kiltli bir savaşçı silahlarını yere bırakmış, duvarın dibine çömelmiş, hıçkırarak ağlıyordu.

Gwendolen kısa bir süre ona baktı. Barut kokusundan midesi bulanıyordu.

“Ayağa kalk!” diye haykırdı ve uzanıp kolunun altından kavradı. Ayağa kalkmasına yardım etti. “Silahımı doldur ve ateş et! Savaşmaya devam!”

Genç adam bir an boş boş baktı, sonra barut kesesine uzandı.

Gwendolen surların üzerinden uzanıp aşağı baktı. MacDonald'lar böcek sürüsü gibi emekleyerek, kalın koçbaşı kütüğünün üzerinden kırılan kapıdan içeri girmeye başlamışlardı. İçlerinden birine nişan aldı ve ateş etti ama vuramadı.

“Kapıyı koruyun!” diye bağırdı. Anında kınlarından çekilen onlarca kılıcın sesi genç kızın kararlılığını tazeledi. Titremeyen elleri ve sarsılmaz inancıyla tüfeğini yeniden doldurdu. Her yer feryatlar, çığlıklar, merdivenlere doğru koşan adamlarla doluydu.

“Gwendolen!” Douglas'tı seslenen, yanı başındaydı. “Burada olmamalısın! Aşağı in, odana gir ve kapını kilitle! Savaşmayı erkeklere bırak!”

“Olmaz Douglas, Kinloch için savaşacağım ve gerekirse öleceğim.”

Douglas hayranlık ve üzüntüyle baktı genç kıza, daha nazik bir ses tonuyla, “Hiç olmazsa kulede savaş. Şato halkı seni kaybetmeyi kaldıramaz,” dedi.

Ne demek istediği çok açıktı ve Gwendolen onun haklı olduğunu biliyordu. O MacEwen şefinin kızıydı. İşler o raddeye gelirse, teslim olma şartlarının pazarlığını kendisi yapmak zorundaydı.

Gwendolen başını salladı. “Git Douglas. Bırak da tüfeğimi doldurayım. Burası çok uygun bir nokta ve elimden geleni yapacağım.”

Douglas genç kıızı yanağından öptü, şans diledi ve merdivenlere doğru yürüdü.

Aşağıda avluda göğüs göğüse çarpışma başlamıştı. Kor-

kunç kükreme sesleri -yaklaşık dört yüz adam bir ağızdan haykırıyordu- ve çeliğin çeliğe çarpmasından çıkan sağır edici gürültüsü kulaklarını tırmalarken Gwendolen tüfeğini ardı ardına dolduruyordu. Çok geçmeden durmak zorunda kaldı. Çünkü aşağıda insanlar birbirlerine öyle karışmıştı ki kendi adamlarını vurma riskini göze alamazdı.

Kilisenin çanı sürekli çalıyor, köylüleri yardıma çağırıyordu. Ancak şatodaki bütün iri yarı adamlar gelseydi bile yeterli olmayacaktı. MacDonald savaşçıları sert ve savaşmakta deneyimliydi. Üzerlerinde mızrak, tüfek, balta, ok ve yay taşıyorlardı. Çabucak kontrolü ellerine almışlardı. Bulunduğu yerde Gwendolen'in elinden hiçbir şey gelmiyordu. Aşağı inmek intihar etmek demektir. Oysa o halkı için yaşamak zorundaydı.

Birden onu gördü. Liderlerini. Aslan Angus çatışmanın tam göbeğinde savaşıyordu.

Hemen tüfeğini doldurdu ve nişan aldı ama adam çok çabuk hareket ediyordu. Vurması imkânsızdı.

Tüfeğini indirirken müthiş bir panik duygusuyla midesi kasıldı. Ona boşuna Aslan demiyorlardı. Koyu kumral ve gür saçları geniş omuzlarına dökülüyordu. İki tarafı keskin İskoç kılıcıyla birbiri ardına düşmanlarını kolayca keserken aslan gibi kükrüyordu.

Gwendolen büyülenmiş gibi kalakalmıştı. Gözlerini bir türlü onun kaslı kollarından, göğsünden ve bacaklarından ayıramıyordu. Bacakları ağaç gövdeleri gibi kalındı. Hamle yapıyor, öldürüyor, sonra terden sıırılsıklam olmuş saçlarını gözlerinin önünden çekiyor, dönüyor ve tekrar öldürüyordu. Bütün bunları yaparken hareketleri arasında inanılmaz bir denge ve simetri vardı.

Kalbi büyülenmişçesine ve aynı zamanda dehşetle deli gibi atıyordu. Çok güçlü bir adam, olağanüstü bir savaşçıydı. Her bakımdan muhteşemdi. Savaş alanındaki görüntüsü, kazandığı efsanevi zafer karşısında Gwendolen'in dizlerinin bağı çözülmüştü. Kendisine yönelen her hamleyi siyah kalkarıyla karşılıyor ve inanılmaz bir zarafetle kılıcını sallıyordu. Gwendolen hayatında böyle birisiyle karşılaşmamıştı. Bir insanın bu kadar güçlü olabileceğini hayal bile edemezdi.

Birden annesinin ne kadar haklı olduğunu anladı. Bu adamı yenmenin imkânı yoktu. Hep birlikte ölüme mahkûmdular artık. Hiç kuşkusuz şato da bu istilacıların eline düşecek ve kimseye merhamet gösterilmeyecekti. Hiç umut kalmamıştı.

Alt katında kendi yatak odasının bulunduğu köşedeki kulenin tepesine çıktı, oradan aşağıda olup bitenleri izledi. MacDonald'lar için çok kolay bir zafer olmuştu. Daha fazla izlemeye dayanamadı, büyük bir utançla gözlerini kapatıp başını çevirdi. Bu saldırganlara karşı zafer kazanmayı umutsuzca istemişti, Tanrı şahitti, ama yirmi bir yaşındaydı ve bu yaşına kadar böyle bir çatışma görmemişti. Elbette savaş hakkında bir sürü hikâye dinlemiştir. Bir savaşta neler olabileceğini tahmin edebiliyordu. Ama bu kadar vahşet ve acımasızlığı hayal bile edemezdi.

Çok geçmeden savaş çılgınlıkları azaldı. Ölümüne mücadeleye devam eden sadece birkaç savaşçı kalmıştı. Geri kalanlar boğazlarına dayanan kılıçlarla kaderlerine teslim olmuşlardı. Silahlarını bırakmış, dizlerinin üstüne çökmüşlerdi. Teslim olanlar yavaş yavaş şato duvarının önünde toplanmaya başladılar.

Gwendolen bütün çatışma boyunca izlediği Aslan'ı gözden kaybetmişti bir anda. Barut dumanları arasında bir hayalet gibi yok olmuştu aniden. Paniğe kapıldı. Telaşla avlunun bir köşesinden diğerine gözlerini gezdirdi. Bütün yüzlerde o deli bakışlı şeytani gözleri arıyordu. Nereye gitmişti? Öldürülmüş müydü? Yoksa kadınlarla çocukların saklandığı kiliseyi mi keşfetmişti?

Sonunda onu buldu. Karşı kulenin tepesindeydi. Geniş kılıcını kınına sokmuş, kalkanını sırtına asmıştı. Kollarını iki yana açarak kaldırdı ve aşağıda bekleşen şato halkına seslendi.

“Ben Angus Bradach MacDonald! Sabık Lord MacDonald'ın, Kinloch Şatosu'nun gerçek efendisinin oğluyum!” Sesi derinlerden gelen gök gürültüsü gibiydi, göğüs kafesinden büyük bir güçle fişkırıyordu. “Kinloch doğuştan benimdir! Bu yüzden, kendimi buranın lordu ve lideri ilan ediyorum!”

“Kinloch MacEwen'lara aittir!” diye bir ses yükseldi aşağıdan. “Büyük Britanya Kralı George tarafından MacEwen'lara verilmiştir.”

“Eğer geri almak istiyorsan,” diye gürledi Angus kulenin kenarına doğru yürürken, “çek kılıcını ve dövüş benimle!”

Bu meydan okumayı yarattığı derin sessizlik Gwendolen'i öfkeden çılgına çevirdi. Daha fazla duramazdı.

“Angus Bradach MacDonald!” diye bağırdı ruhunun derinliklerinden. “Beni dinle! Ben, Gwendolen MacEwen! Bu şatoya dürüst ve yasal yollardan sahip olmuş Lord MacEwen'ın kızıyım! Şu anda buranın lideri benim ve seninle BEN dövüşeceğim!”

Gwedolen o ana kadar kulenin kenarına kadar yürüdüğü günün, kılıcını çekip karşı kuledeki erkeğe doğru salladığının farkında bile değildi.

Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Hayatında hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. Büyülenmiş gibiydi. Aralarında bu kadar mesafe olmamasını isterdi. Eğer bir kuleden diğerine bir köprü olsaydı hiç duraksamadan karşıya geçip onunla ölümüne dövüşürdü.

“Gwendolen MacEwen!” diye bağırarak cevap verdi Angus. “Düşmanımın kızı! Savaşı kaybettin!”

Bu sözleriyle genç kızın meydan okumasını püskürtmüş, aşağıdakilere de mesaj vermiş oluyordu.

“Bu şatonun gasp edilmesine ortak olmuş, kendilerine ait olmayan topraklara haksız yere sahip olanlar! Onları hemen şimdi, zorla aldığınız sahiplerine geri vereceksiniz!”

Gwendolen kızıl bir öfkenin gözlerini bürüdüğünü hissetti. “MacEwen’lar bunu kabul etmiyor!” diye cevap verdi.

Angus anında kılıcını ona doğru çevirerek tehditkâr bir tavırla salladı, sonra sanki genç kız hiç konuşmamış gibi devam etti.

“Eğer bu toprakların gerçek sahipleri ölmüşse o zaman sizde kalabilir, ancak bu durumda Kinloch Lordu olarak bana bağlılık ve itaat yemini edeceksiniz!”

Yine yoğun bir sessizlik oldu. Sonra cesur bir ses yükseldi.

“Neden size bağlılık yemini edecekmişiz? Sonuçta sizler MacDonald ve bizler MacEwen’larız!”

Aslan bir an sustu. Aşağıdaki avluda bulunanların tek tek gözlerinin içine baktı sanki. “Şu iyice bilinsin ki, bun-

dan sonra bu iki topluluk birleşecek!” Kılıcıyla Gwendolen’i işaret etti. O an Gwendolen o bakışların ateşini tüm bedeninde hissetti. “Bu asil ve cesur yürekli kadını, liderinizi kendime eş olarak alacağım ve ileride bir gün oğlumuz bu şatonun Lordu olacak!”

Aşağıdaki MacDonald savaşçılarından alkışlar ve ısıklıklar yükseldi. Gwendolen şoke olmuş, kulaklarına inanamıyordu. Onun karısı mı olacaktı?

Hayır, bu imkânsızdı.

“Bu gece Büyük Salon’da bir şölen verilecek!” diye kükredi Aslan. “Ve burada barış içinde, benim korumam altında yaşamayı kabul edenler bu gece yemin edecekler.”

Teslimiyet mırıltıları Gwendolen’in alev alev yanan kulaklarını doldurdu. Dişlerini sıkarken tırnaklarını kulenin sert ve soğuk duvarına geçirmeye çalıştı. Hayır, böyle bir şey olmuyordu. Olamazdı. Hâlâ rüya görüyordu ve çok geçmeden uyanacaktı. Ancak yanaklarını ısıtan sabah güneşi, o huzursuz gecede rüyanın çoktan sona erdiğini, yerini gerçeklere bıraktığını hatırlatıyordu. Babasının şatosu karşı konulamaz bir savaşçı tarafından ele geçirilmişti. Dahası, o adam Gwendolen’i karısı yapmaya, ondan çocuk sahibi olmaya niyetliydi. Tanrı aşkına, ne yapacaktı şimdi?

“Ben bunu kabul etmiyorum!” diye bağırdı. Aslan başını çevirdi ve genç kıza sanki başka bir dünyadan geliyormuş gibi hayretle baktı. “Teslim şartları konusunda pazarlık yapmak istiyorum,” dedi Gwendolen.

Adamın cevabını beklerken genç kızın bütün bedeni titriyordu. Belki bir adamını gönderip herkesin gözü önünde Gwendolen’in boğazını kestirebilirdi. Böylece direnecek kadar yürekli, daha doğrusu aptal olanlara gözdağı

vermiş olurdu. Yapacakmış gibi duruyordu. Gwendolen bulunduğu yerden şatonun ta karşı köşesindeki Aslan'ın öfkесinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Sonra çok garip bir şey oldu. Avludaki tüm MacEwen savaşçıları ona doğru döndüler, tek dizlerini toprağa koydular, sessizlik içinde başlarını eğdiler. Aralarında ayakta duran MacDonald'lar bu gösteriyi huzursuz bir şekilde izliyorlardı.

Angus kuzey kulesinde, uzunca bir süre bir şey söylemeden bu beklenmeyen davranışı sergileyen adamları izleyerek bekledi. Şatoda gerginlik had safhadaydı. Gwendolen adamlarının hepsinin öldürüleceğinden korkuyordu.

Nihayet Aslan, Gwendolen'e döndü.

Gwendolen çenesini kaldırdı, ama Aslan'ın öldürücü nefreti boğazını sıkıyor gibiydi, nefes almakta zorlanıyordu.

Aslan sakin ve otoriter bir şekilde konuştu. "Gwendolen MacEwen, söyleyeceklerinizi Büyük Salon'da dinleyeceğim." Gwendolen konuşabileceğinden emin olamadığı için başını eğmekle yetindi, kılıcını düzeltti ve gururla kulenin merdivenlerine doğru yürüdü. Eteğinin örttüğü bacakları kontrol edilemez bir şekilde titriyordu.

Nihayet merdivenlerin tepesine ulaştığında nefes almak ve kendini toparlamak için bir an durakladı. Tanrım... Aman Tanrım...

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Uzandı, ellerini seirin taşlara dayadı, gözlerini kapadı ve bu savaşçıyla nasıl pazarlık edeceğini düşündü. Adam şato halkını zalimce darmadağın etmiş, üstüne üstlük kendisine de malıymış gibi davranmıştı. Elinde pazarlıkta kullanabileceği hiçbir

şey yoktu, hiçbir şey. Ama belki annesiyle birlikte bir şeyler düşünebilir, en azından kardeşi dönene kadar durumu idare edecek bir şeyler bulabilirlerdi.

Keşke Murdoch burada olsaydı.

Ama şimdi olmayacak şeyler dilemenin zamanı değildi. O yoktu, güvenecek kendinden başka kimsesi yoktu. Adamları için güçlü olmak zorundaydı.

Son bir kez onlara baktı. Aslan Angus kulenin tepesinden ayrılmış, adamlarının yanına gitmişti. Emirler veriyor, yaralı ve ölülerin arasında dolaşiyor, zaferinin büyüklüğünü değerlendiriyordu kuşkusuz.

Hafif bir esinti sabah aydınlığında parlayan saçlarını karıştırıyordu. Güçlü bacaklarını saran kilti rüzgârda hafifçe kıvıldıyordu. Kalkanını sırtına bağlayan deri şeritleri sıkıştırdı.

Sonra yukarı baktı, Gwendolen'in kendisine baktığını gördü. Gözlerini kaçırmadan bakmaya devam etti.

Gwendolen'in nefesi kesildi birden. Dizlerinin bağı çözüldü, midesi kasıldı. Korkuyor muydu yoksa büyülenmiş miydi bilmiyordu. Her iki durumda da gelecekteki ilişkileri için hiç de iyi olmadığını farkındaydı.

Sarsılmış ve sinirli bir halde dayandığı duvardan uzaklaştı, kulenin merdivenlerini çıkmaya başladı.